

[Lilli Gyldenkilde]

skal man ikke uden videre kunne trække lønmodtagernes penge ud og trække gultvæppet væk under de forskellige virksomheder, som man har investeret mange penge i. Det kan man heller ikke i USA, for det ville jo være fuldstændig vanvittigt, hvis man kunne det. Men det anfægter nok ikke fru Charlotte Antonsen.

Jeg vil godt sige, at principielt er det jo sådan, at med de liberaliseringer, der er sket igennem de seneste mange år, kan pensionskassamidler fra Tyskland og fra Sverige – for bare lige at nævne vore nærmeste naboer – frit investeres i virksomheder i Danmark; man kan såmænd frit opkøbe hele virksomheder, hvis det er det, man vil. Og mig bekendt har Venstre og De Konservative efter mit bedste skøn været nogle af de fremmeste fortalere for, at man skulle liberalisere kapitalen, så den kunne flytte hen, hvor den ville.

Anderledes er det med lønmodtagernes egne penge i Danmark: Der skal man sandelig passe på, at de ikke bliver investeret ret meget i danske virksomheder. Det er efter min bedste mening noget af det mest selvmodsigende, der findes! Og jeg ved godt, at vi jo skal passe på pensionisternes penge; men det er de, der bestyrer disse penge, jo til enhver tid også interesserede i at gøre.

Når det er sagt, vil jeg godt sige – og deri ligger selvfølgelig, at vi gerne have set, at man havde åbnet yderligere op, for vi synes egentlig, det ikke er så langt, man er gået her – at det da er i en rigtig retning, man går; så det vil vi godt være med til i SF.

Vi er ret optaget af det, der står i arbejdsministerens skriftlige fremsættelse, nemlig at der er behov for at tilskynde til mere demokrati og åbenhed omkring investeringsmulighederne osv. Vi har jo netop gentagne gange stillet forslag i Folketinget om, hvordan man får skabt demokrati omkring disse penge, og hvordan man får lønmodtagerne til at spille med om deres egne penge, så det ikke er nogle, som de opfatter som fagforeningspampere – undskyld udtrykket, men det er jo sådan, de bliver opfattet – der skaller og valter med dem. Der er vi altså ret optaget af, hvordan vi får skabt et demokrati, hvor folk selv kan spille lidt mere med; det vender vi tilbage til i en forespørgsel inden længe.

Jeg kan se, at tiden iler, så jeg kan ikke gå mere ind i det nu; jeg vil blot sige, vi er meget optaget af det udvalg, som arbejdsministeren vil nedsætte, og i den forbindelse går jeg ud fra som givet, at der vil blive en ordentlig kønsfordeling i det. Når jeg tænker på, hvordan disse lønmodtagerkasser – ATP, og hvad de hedder alle sammen – ser ud, kan jeg huske, at jeg i 1991 spurgte om dette og fik at vide, at der i Lønmodtagernes Dyrtingsfonds bestyrelse er 18 mænd og tre kvinder og i forretningsudvalget tre mænd og én kvinde, og det ser jo efter min bedste mening helt skævt ud. Der bør være nogle flere kvinder med. For det første bliver demokratiet rigere og smukkere af det. For det andet er vi selvfølgelig optaget af, hvem der kommer til at sidde dér. Er det de sædvanlige fra de etablerede virksomheder og det etablerede system, eller vil ministeren forsøge at lade tusind blomster blomstre? Og hvor finder vi nogle idémænd og -kvinder, nogle, der kan tilføre noget nyt til hele denne debat, som vi trænger til? For det er jo rigtigt – selv om De Konservative mener noget andet end SF på dette område – at vi vel leder efter, hvordan vi får sikret medindflydelse og medansvar for lønmodtagernes penge. Det mener jeg ikke man gør ved bare at sige, at pengene skal kunne flyttes et andet sted hen, således som De Konservative foreslår; jeg synes, at der må kunne findes andre modeller. Derfor er det lidt spændende, hvem der bliver anbragt i det udvalg.

Vores indstilling er selvfølgelig afhængig af, om vi kan få lidt indflydelse på lovforslaget – det må vi jo se på ved den endelige behandling af det – men vi er forholdsvis positive over for forslaget, for det går i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Fru Lilli Gyldenkilde spørger, hvorfor vi dog er så bange for at lade disse investorer investere. Det er vi slet ikke bange for; vi har netop før påske offentliggjort vores program for, hvordan vi skaber vækst og velstand og flere arbejdspladser – også efter år 2000 – og det er netop ved, at der bliver investeret mere. Vi skriver på side 30, at institutionelle investorer skal have bedre muligheder for at investere aktivt; men samtidig siger vi, at private også skal have bedre incitamenter til at investere